

МІРОШНИЧЕНКО Євгенія Семенівна (12. 06. 1931, с. Радянське, нині Графське Вовчан. р-ну Харків. обл. — 27. 04. 2009, Київ) — співачка (лірико-колоратурне сопрано), педагог, музично-громадська діячка. Професор (1991). Народний артист УРСР (1960), СРСР (1965). Герой України (2006). Держ. премії УРСР ім. Т. Шевченка (1972), СРСР (1981). Орден Ярослава Мудрого 5-го ступ. (2001). Лауреатка Всесвіт. фестивалю молоді і студентів (Москва, 1957, срібна медаль), Міжнар. конкурсу вокалістів (м. Тулуза, Франція, 1958, 2-а премія). Закін. Київську консерваторію (1957; кл. М. Донець-Тессейр). Стажувалася в італ. театрі «Ла Скала» (Мілан, 1960). У 1957–94 — солістка Київ. театру опери та балету ім. Т. Шевченка. Водночас від 1980 працювала у Нац. муз. академії України (Київ): від 1991 — професор кафедри сольного співу. Володіла красивим, легким і рухливим голосом широкого діапазону (понад 4 октави), чудовою віртуоз. технікою, яскравим артист. талантом. У репертуарі — старовинні вокал. твори, нар. пісні, твори укр. композиторів (О. Білаша, А. Кос-Анатольського, М. Кривинського, Ю. Мейтуса, М. Скорика), романси рос. (С. Рахманінова, М. Римського-Корсакова, П. Чайковського) та зх. (К. Сен-Санса, Й. Штрауса) композиторів. На фірмі «Мелодія» записала на платівки українські народні пісні, концерт Р. Глієра для голосу з оркестром, арії з опер. Гастролювала у США, Канаді, Польщі, Китаї, Болгарії, Румунії, Франції,

Японії, Німеччині. Має записи у фондах Нац. радіокомпанії України, на грамплатівках. Створила власну школу виховання молодих співаків, продовжила пед. традиції М. Донець-Тессейр. Серед учнів — М. Дідик, С. Ковнір, О. Нагорна, В. Степова, К. Стращенко, С. Чахоян. Ініціаторка створення в Києві камер. театру «Мала опера», покликаною знайомити з маловідомим класич. репертуаром і сучас. творами, а також дати можливість молодим співакам працювати в Україні. Про М. знято фільми «Образи» (1979), «Люція ді Ламмермур» (1980; обидва — реж. О. Бійма), «Життя як день» (1992). У 2019 на будинку, де мешкала М., встановлено мемор. дошку.

Основні партії

Венера («Енеїда» М. Лисенка), Йолан («Милана» Г. Майбороди), Стася («Перша весна» Г. Жуковського), Кохана («Ніжність» В. Губаренка), Марфа, Шемаханська цариця («Царева наречена», «Золотий півник» М. Римського-Корсакова), Цариця ночі («Чарівна флейта» В.-А. Моцарта), Лакме (однойм. опера Л. Деліба), Розіна («Севільський цирюльник» Дж. Россіні), Віолетта, Джільда («Травіата», «Ріголетто» Дж. Верді), Лейла («Шукачі перлів» Ж. Бізе), Мюзетта («Богема» Дж. Пуччіні), Манон (однойм. опера Ж. Массне), Церліна («Фра Диявола» Ф. Обера), Люція («Люція ді Ламмермур» Г. Доніцетті).

Рекомендована література

1. Зоценко М. Срібні струни. К., 1963;
2. Мокренко А. Одкровення // Рад. жінка. 1975. № 10;
3. Черняхівський М. У сяйві світової слави // Вітчизна. 1981. № 6;
4. Молостова І. Неповторність // Веч. Київ. 1981, 21 листоп.;
5. Волга Л. Життєві уроки Євгенії Мірошниченко // УК. 1996. № 12;
6. Швачко Т. Примадонна Національної опери // Мист. обрії 2001-02: Альм. К., 2003;
7. Її ж. Євгенія Мірошниченко. К., 2011.

Т. О. Швачко

Бібліографічний опис:

Мірошниченко Євгенія Семенівна / Т. О. Швачко // Енциклопедія Сучасної України [Електронний ресурс] / Редкол.: І. М. Дзюба, А. І. Жуковський, М. Г. Железняк [та ін.] ; НАН України, НТШ. — К. : Інститут енциклопедичних досліджень НАН України, 2019. — Режим доступу: <https://esu.com.ua/article-67859>

2001-2025 © Ця енциклопедична стаття захищена авторським правом згідно з чинним законодавством України ([докладніше](#)).